

Predikan Första söndagen i Advent 2025 11 30

Ett nådens år

Psalmer: 103, 858, 105, 104 och 108

Texter: Sakarja 9:9-10, Uppenbarelseboken 5:1-5 och Matteus 21:1-9

Vi går nu in i en tid av förberedelser, eller som man sade förr, av fasta, jag tänker på advent. En tid som i vår kultur gift sig med julfirandet. Advent och jul är tillsammans en period som är överfylld av traditioner.

Redan för två veckor sedan började stora som små städer i Sverige pyntas med tvinnat granris i köpstråken, röda hängande klot och silvriga stjärnor. I butiker har man sedan länge kunnat köpa lussebullar och julmust. Det är ingen tillfällighet att Black Week infaller just nu, för att dra i gång julhandeln, så att vi får fart på hjulen som vi brukar säga utan att förstå så roliga vi är.

Kanske har någon redan varit på julbord, och påbörjat planerandet för julmys, släktkalas och julkonsert och eventuellt en liten resa eller en härlig lång paus över helgerna, som vi på amerikanskt vis lärt oss att säga.

På de flesta arbetsplatser har man fördelat tjänstgöring för de så kallade klämdagarna, och vem som ska bli tv:s julvärd behöver vi inte sia om längre, liksom vad vi hoppas på, önskar oss i julklapp att världens utsatta människor äntligen ska få.

Att tiden vi nu går in i är överfylld av traditioner visar sig på flera sätt: Musiken är återkommande, liksom dofterna, smakerna, färgerna, godiset, maten, programmen på tv, de klassiska verken, och de älskade filmer som vi så gärna ser om och om igen. Här har vi nog våra egna

favoriter. Och några av replikerna kan vi utantill, och blygs inte att säga ropa dem högt i!

Ja, vi går nu in i en period, advent och jul som är överfylld av traditioner, alltså att vi upprepar det vi redan gjort så många gånger. Upprepandet bär oss, och tradere betyder just att överlämna, alltså från generation till generation. Traditionerna bekräftar oss, och ger trygghet – och därmed tillförsikt och hopp inför framtiden. Traditionens *nu* har livlinan bakåt för att vi ska kunna gå framåt, möta framtiden.

En av alla dessa upprepningar som vi utför och är med om under advent och jul är berättandet om och lyssnandet till när Jesus rider in i Jerusalem. År efter år hör vi texten, ur Matteus 21:a kapitel – och ändå tröttnar vi aldrig på den. Ingen av oss tänker, att i år får väl Jesus ändå gå själv, eller välja ett annat djur, eller ha med sig en egen åsna eller ta sig in i staden genom en annan port i stadsmuren, eller vid en annan historisk situation eller i sällskap med andra grupper av människor, eller med explicita förklaringar som flyttar fokus från det kungatron-bestignings-likande förloppet till en moralisk princip, eller styra upp det här så att människorna som ropade sina hurrarop inte ger upp, och inte dras med i *korsfäst, korsfäst, korsfäst*, när det några dagar senare hettar till, och ställs på sin spets vilken riktning som ska väljas.

Ingen tröttnar på berättelsen, särskilt inte när den sjungs i psalmens vackra skrud – för det är en ikonisk berättelse, alltså en berättelse som både säger något om människolivets villkor, dig och mig och något helt avgörande om det som vi tror på, och därför kallar Gud. En berättelse med liv, som föder liv, nådens år som vi får en försmak av idag.

De två perspektiven ska vi nu titta närmare på: Människolivets villkor och Gud.

Låt oss börja med människolivets villkor, alltså oss själva, och konstatera att människorna som tillsammans stod där utanför den stora staden och som lade sina mantlar och kvistar på vägen, Jesu väg – är precis som vi, och därför vi. För vi har exakt samma vilja inom oss, att hänge oss, kasta loss, hänga med när något epokgörande, ett paradigmskifte, något sant, rättvisa, rättfärdig hållbar fred, underverk av hälsa, upprättelse och framtidstro tar sin början, slår rot i historien. Det hurrande Hosianna-folket är var och en av oss. Om vi så, för att anknyta till dubbelheten i bibeltexten, går före eller efter Jesus, så delar vi det mänskliga villkoret, att längta efter fyra saker:

1. Gemenskap,
 2. Kunna påverka vår livssituation,
 3. Få balans mellan olika delar i vårt liv,
- och för det fjärde – Känna att livet har en riktning.

Just detta, alltså Gemenskap, Kunna påverka sin livssituation, Få balans mellan olika delar i sitt liv, som vi t ex uppnår genom partnerskapet mellan Hope och Svenska kyrkan Helsingborg, och som det fjärde Att känna att livet har en riktning, är de fyra faktorer som enligt en professor i Wellbeing, Welfare och Happiness, på Handelshögskolan i Stockholm, ger människan lycka och håller lyckan vid liv.

Det var en sådan lycka de människor som börjat tro på Jesus under de tre år som han vandrat omkring i städer och byar, hade fått. De hade upplevt en förändring:

- från sitt ego till sitt sanna jag,
- från distans till närhet med andra människor och
- från avstånd från Gud till omfamning av Gud

Men, som vi vet, en förändring som också innebar kamp och lidanden, och att bära sitt kors, genom stadsporten, hela vägen fram och genom.

Samma förändring äger rum sedan dess i vänskapen med Jesus, där Jesus Kristus blir hjärtats ankare i efterföljd. Även om vi inte alltid ropar hosianna eller något i den stilen lika högt, eller tar av oss ytterkläderna. Men skalet och skulden tas oftast av oss, för att inte tala om den svåråtkomliga skammen, och uppgivenhet som leder till likgiltighet för andras lidanden. Inom oss och tillsammans nynnar och viskar vi hopp när tron på Jesus slår rot, växer fram, mognar till, utvecklas och blommar och syresätter världen som träden i Chenchä i Etiopien nu gör.

Berättelsen om intåget målar alltså upp konturerna för vårt liv, ett liv som vill gemenskap, ha den rätta balansen, som kan påverka, och känna att det finns en god riktning. Berättelsen är höjdpunkten på Jesu livsgärning. Allt han gjort under de tre år, om vilka han själv i Lloyd Webbers musikal Jesus Christ Superstar, säger ”känns som 40”, når nu sin höjdpunkt.

Alla människor som han hade botat, alla som han hade upprättat, skuldsanerat, erbjudit frihet och en plats vid bordet, i gemenskapen, befriat från skam och andras fördomsbilder – alla dessa människor som blivit subjekt i sina egna liv, och som nu fått en

riktning hålls högt i hurra-ropen. Och de ideal som Jesus gestaltade i handling hålls också högt i Hosianna-ropen. Det Jesus står för i ord och handling, ska nu stå överst på prispallen. Därför rider han in i den port som enligt traditionen stadens kung skulle komma in genom vid sin tronbestigning, och på det konungsliga djuret.

Varje hosianna-röst vittnar om att exakt på det sätt som vi har upplevt och erfarit Jesus, är Gud. Så som Jesus levde och dog, är Gud. Jesus ger oss Guds identitet och DNA. Jesus är Guds ansikte.

Och traditionen har två fästpunkter, och då tänker jag på den gammaltestamentliga texten respektive episteltexten just i dag på Första söndagen i advent. Fästpunkten bakåt är hos profeten Sakarja, som 750 år före intåget talade om en befriare med *fred för folken*. Fästpunkten framåt återges i Uppenbarelsebokens femte kapitel, att det finns en, Lammet, Lejonet, alltså Kristus, som kan bryta sigillet som håller världshistorien i sitt grepp.

Sermon First Sunday of Advent 2025 11 30**A Year of Grace****Hymns: 103, 858, 105, 104 and 108****Texts: Zechariah 9:9-10, Revelation 5:1-5 and Matthew 21:1-9**

We are now entering a time of preparation, or as it was said before, of fasting, I am thinking of Advent. A time that in our culture has intertwined with Christmas celebrations. Advent and Christmas together form a period overflowing with traditions.

Already two weeks ago, large and small towns in Sweden began to be decorated with twisted fir branches in shopping streets, red hanging balls and silver stars. In stores, it has long been possible to buy saffron buns and Christmas soda. It is no coincidence that Black Week falls now, intended to kickstart Christmas shopping, to get the economy going (wheels running) and reduce unemployment, as we usually say. Perhaps someone has already attended a Christmas buffet and started planning Christmas coziness, family gatherings, and Christmas concerts, and maybe a small trip or a glorious long break over the holidays, as we have learned to say in the American way.

At most workplaces, duty has been scheduled for the so-called 'squeeze days,' and we all know who will be the TV Christmas host, as well as what we hope for, wishing for in our Christmas gifts that the world's vulnerable people will finally receive.

The time we are now entering is overflowing with traditions, which is evident in many ways: the music is recurring, as are the scents, flavors,

colors, sweets, food, TV programs, the classic works, and the beloved films that we so happily watch over and over again. Here we probably have our own favorites. And some of the lines we know by heart, and we are not shy about saying them out loud!

Yes, we are now entering a period, Advent and Christmas, that is overflowing with traditions, meaning that we repeat what we have already done so many times. The repetition supports us, and tradere precisely means to hand over, that is, from generation to generation. Traditions affirm us and provide security – and thereby confidence and hope for the future. The present moment of tradition has a lifeline backward so that we can move forward, facing the future.

One of all these repetitions that we perform and experience during Advent and Christmas is the telling of and listening to the story of Jesus riding into Jerusalem. Year after year we hear the text, from Matthew chapter 21 – and yet we never get tired of it. None of us thinks, this year Jesus should probably go alone, or choose another animal, or bring his own donkey, or enter the city through a different gate in the city wall, or at a different historical moment, or in the company of other groups of people, or with explicit explanations that shift the focus away from this royal belief-story to a moral principle, or organize this so that the people who shouted their cheers do not give up, and are not swept up in crucify, crucify, crucify, when a few days later things heat up, and it comes to a head which direction should be chosen. No one gets tired of the story, especially when it is sung in the guise of a hymn – for it is an iconic story, that is, a story that says something about the conditions of human life, you and me, and

something absolutely decisive about what we believe in, and therefore call God. A story with life, that gives birth to life, the year of grace that we get a foretaste of today.

We will now take a closer look at the two perspectives: the conditions of human life and God.

Let us start with the conditions of human life, that is, ourselves, and note that the people who together stood there outside the great city and laid their cloaks and branches on the road—Jesus' road—are just like us. For we have exactly the same desire within us, to commit ourselves, to let go, to join in when something epoch-making, a paradigm shift, something true, just, righteous sustainable peace, miraculous in health, restoration, and hope for the future begins, takes root in history. The cheering Hosanna crowd is each one of us. Whether we, to touch on the duality in the biblical text, go before or after Jesus, we share the human condition: to long for four things:

1. Community,
2. The ability to influence our life situation,
3. To achieve balance between different parts of our lives,
- and fourth—To feel that life has direction.

Precisely these - Community, the ability to influence one's life situation, achieving balance between different parts of life, as we for example achieve through the partnership between Hope and Church of

Sweden Helsingborg, and as the fourth to feel that life has a direction, are the four factors that, according to a professor in Wellbeing, Welfare, and Happiness at the Stockholm School of Economics, give people happiness and keep it alive. It was such a happiness that those people who had begun to believe in Jesus during the three years he walked around towns and villages had received. They had experienced a change:

- from one's ego to one's true self,
- from distance to closeness with other people, and
- from separation from God to embracing God

But, as we know, a transformation that also involved struggle and suffering, and carrying one's cross, through the city gate, all the way to the end. The same transformation has since taken place in friendship with Jesus, where Jesus Christ becomes the anchor of the heart in discipleship. Even if we do not always shout hosanna or something similar as loudly, or take off our outer garments. But the shell and guilt are most often taken away from us, not to mention the elusive shame and despair that lead to indifference to the suffering of others. Within us and together, we hum and whisper hope as faith in Jesus takes root, grows, matures, develops, and blooms, bringing oxygen to the world just as the trees in Chench, Ethiopia do now.

The story of the entry thus outlines the contours of our life, a life that seeks community, desires the right balance, can make an impact, and feels that there is a good direction. The story is the climax of Jesus' life work. Everything he did during the three years, which he himself in Lloyd

Webber's musical Jesus Christ says "feels like 40," now reaches its peak. All the people he had healed, all those he had restored, forgiven debts, offered freedom and a place at the table, in the community, freed from shame and others' prejudices – all these people who had become subjects in their own lives, and who now received a direction, are celebrated in the shouts of praise. And the ideals Jesus embodied in action are also exalted in the Hosanna shouts. What Jesus stands for in word and deed is now to ascend the throne. Therefore, he rides into the gate through which, according to tradition, the city's king would enter upon his coronation, and on the royal animal.

Every hosanna-voice testifies that in exactly the same way we have experienced and encountered Jesus, He is God. The way Jesus lived and died is God. Jesus gives us God's identity and DNA. Jesus is the face of God.

And tradition has two reference points, and I am thinking of the Old Testament text and the epistle text just today on the First Sunday of Advent. The reference point backward is with the prophet Zechariah, who 750 years before the entry spoke of a redeemer bringing peace to the peoples. The reference point forward is given in Revelation chapter five, that there is one, the Lamb, the Lion, that is, Christ, who can break the seal that holds world history in its grip.